

strömfåra, omgiven av talrika små strandsjöar och områden med sank och träskartad mark.

Bergman följde sedan denna arm till en punkt omkring 65 km. söder om Kum-daria eller så långt som fynden av gamla gravfält lönade en grundlig undersökning. Därifrån säges denna flodarm fortsätta vidare mot sydöst och vid sin slutpunkt, eller omkring 120 km. från Kum-daria, sinar den i öknen. Den tyckes sålunda nå fram till den arm från nedre Tarim som heter Schirge-tjapghan och som i början av 1700-talet gick till sjön Utju-köl.

Denna flodarm, en bifurkation från Kum-daria, eller, om man så vill, en första deltaarm från denna flod, var en alldeles ny och oväntad upptäckt. Vid den punkt, där Bergman vände, hade den lilla flodarmen en bredd av blott fem till tio meter och ännu tydlig ström. Skarpt tecknade erosionsmärken förrådde att senaste högvatten stått 80 cm. högre än vattenståndet i förra hälften av juni. I allmänhet är armen ore-gelbunden, nyckfullt slingrande och bildar på sina ställen en labyrint, som påminner om Kum-darias delta.

Vid stränderna av den nyupptäckta vattenvägen fann Bergman mer eller mindre täta vassbestånd och tamarisker och på ömse sidor sanddyner av växlande höjd. Väster om den nya flodarmen sträcker sig sammanhängande sand ända fram till den östligaste av Tarimsystemets sydgående, nu uttorkade armar, där jag år 1896 funnit en kedja av vassbevuxna sjöar,